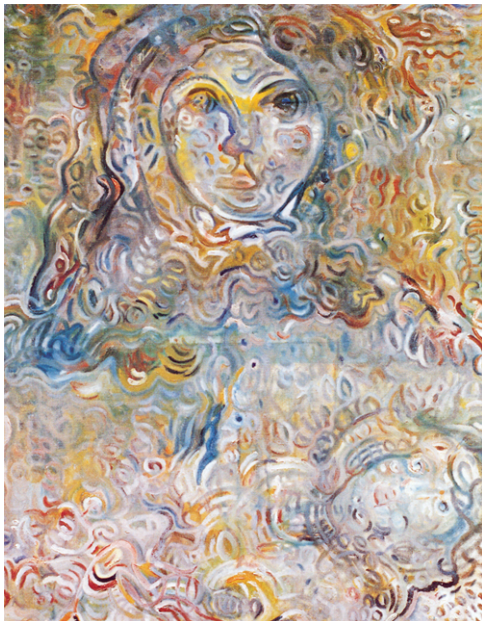

Illyés Gyula:
Szekszárd felé

Kis vonat megy nagy domb-
oldalon;
terhes kicsi nő a
vonaton.

Jár itt is, ha más nem,
a szeme;
affajta, ki nem röst
sohase.

Homloka az ablak
üvegén,
rázódik a tengely
ütemén.

Néz ki bólogatva
szüntelen,
oldalvást a vastag
üvegen.

Nézi mit a tágas

táj kínál;
gyermeke helyett is
nézi már.

Mosolyog és pillog
nagyokat,
mint lány, ha szeszt, édest
kortyogat.

Ablakrázta arca
szeliden
azt bólintja folyvást,
hogy igen.

Ízlik neki, lám csak,
a világ;
száll szemén át park és
pusztaság.

Pusztai menyecske,
jelzi ezt
üveggyöngye; gyöngyön
kis kereszt.

Kereszt mellett kis kép:
az ura;
térdén köteg színes
brosúra.

Szalad át szemén ház
és fasor,
szökdel ajkán egyre
friss mosoly.

Mintha nem pillái
közt, de szép
szája hosszán szállna
a vidék.

Tábla búza, tábla
baltacim
hagyja szinte ízét
ajkain.

Kéklő szőlők, sárga
asztagok

becézik az alvó
magzatot.

Lebeg az lágy élmény
közegén,
anyjában is egy nép
közepén.

Most dől el, mivé s mint
alakul;
most érinti tán egy
titkos ujj.

Úgy becézi, hívja,
a világ,
mint házából rég mi
a csigát.

Megy szülőmegyémben
a vonat;
bennem is megy jó sor
gondolat.

Így vitt egy kis nő rég
engem is;
itt alakult az én
lelkem is.

Néz, néz a kis asszony,
gyűjtöget,
termi csöndesként a
gyermeket.

Hova viszi, honnan,
nem tudom;
fölvidít, hogy véle
utazom.

Nézem úti tájként
a szelid
nőn a tegnap és ma
jegyeit.

Jár szemem a terhes
kicsi nőn
s azt gondalom, itt megy

a jövőm.

Visz tovább egy népet;
eltakart
csempészáruképp hoz
egy magyart.

Egy ilyen kis nőben
rég Babits
épp talán anyámat
látta így.

Gondolta, hogy abban
él, aki,
őt fogja fejében
hordani?

Jár szemem a kedves
kis anyán
s azt gondolom: Itt megy
a hazám.

Viszi, mit se tudva,
szakadék,
örvény fölött Árpád
örökét.

Benne él talán, ki
engemet
holtomban is meg-meg-
emleget!

Gondom, hitem, eszmém
talaja,
öröklétem vagy te,
kis anya.

Néznem is jó téged –
megbocsásd.
Kívánok szerencsés
utazást!